

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana
35

Poslovni broj: P-173/2022-116

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zadru, po sutkinji Katarini Zdunić, u pravnoj stvari tužitelja Ive Deana iz Vodica, A. L. Kabalera 27a, OIB: 21424615502, zastupanog po punomoćnici Jasni Matičević, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika: 1. NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB: 43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović iz Zagreba i 2. Rivijera d.d. u stečaju iz Šibenika, Vladimira Nazora 53, OIB: 04184053283, zastupanog po stečajnom upravitelju Ivici Matasu iz Šibenika, radi isplate, nakon glavne i javne održane i zaključene rasprave 25. travnja 2024. u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnicu i punomoćnice tuženika ad. 1., na ročištu za objavu odluke od 21. lipnja 2024.

p r e s u d i o j e

I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

„I Utvrđuje se da nije nastao i ne proizvodi nikakav pravni učinak Ugovor o zajmu od 8. svibnja 2007. i da nije nastao, sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, OIB:43668676136 kao zajmodavca s jedne strane i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, prije podjele s odvajanjem kao zajmoprimca s druge strane, te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu od 7. listopada 2011. i da nije nastao, sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, OIB:43668676136 kao zajmodavca s jedne strane i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, prije podjele s odvajanjem kao zajmoprimca s druge strane.

II Utvrđuje se da nije nastala i ne proizvodi pravni učinak Zadužnica od dana 21. listopada 2011. izdana od strane Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, i Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, kao jamca platca, ovjerena od strane javnog bilježnika Igora Lučeva pod posl. br. Ov-8129/11 dana 26. listopada 2011. te da nije nastala te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da Zadužnicu od dana 21. listopada 2011. vrati izdavatelju, odnosno avalu.

III Utvrđuje se da nisu nastale i ne proizvode pravni učinak Bjanko mjenica br. 01/003, Bjanko mjenica br. 02/003 i Bjanko mjenica br. 03/003, bez datuma

izdane od strane Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, uz aval g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, te da nisu nastale te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da se Bjanko mjenica br. 01/003, Bjanko mjenica br. 02/003 i Bjanko mjenica br. 03/003 vrate izdavatelju odnosno avalu.

IV Utvrđuje se da nije nastalo i ne proizvodi pravni učinak jamstveno pismo Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, od dana 7. listopada 2011. uz aval g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, te da nije nastalo te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da jamstveno pismo Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, od dana 7. listopada 2011. vrati izdavatelju odnosno avalu.

V Utvrđuje se da nije nastala i ne proizvodi pravni učinak izjava o jamstvu g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, izdana 7. listopada 2011. te da nije nastala te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da izjavu o jamstvu od 7. listopada 2011. vrati izdavatelju.“

II Odbija se kao neosnovan alternativni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka Ugovor o zajmu od 8. svibnja 2007. i da nije nastao, sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, OIB:43668676136 kao zajmodavca s jedne strane i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, prije podjele s odvajanjem kao zajmoprimca s druge strane, te se utvrđuje da je ništetan i bez pravnog učinka Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu od 7. listopada 2011. i da nije nastao, sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, OIB:43668676136 kao zajmodavca s jedne strane i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, prije podjele s odvajanjem kao zajmoprimca s druge strane te da nisu ni nastali.

II Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka Zadužnica od dana 21. listopada 2011. izdana od strane Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, i Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, kao jamca platca, ovjerena od strane javnog bilježnika Igora Lučeva pod posl. br. Ov-8129/11 dana 26. listopada 2011. te da nije nastala te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da Zadužnicu od dana 21. listopada 2011. vrati izdavatelju, odnosno avalu.

III Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka Bjanko mjenica br. 01/003, Bjanko mjenica br. 02/003 i Bjanko mjenica br. 03/003, bez datuma izdane od strane Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, uz aval g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, te da nisu nastale te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da se Bjanko mjenica br. 01/003, Bjanko mjenica br. 02/003 i Bjanko mjenica br. 03/003 vrate izdavatelju odnosno avalu.

IV Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka jamstveno pismo Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, od dana 7. listopada 2011. uz aval g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, te da nije nastalo te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da jamstveno pismo Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, od dana 7. listopada 2011. vrati izdavatelju odnosno avalu.

V Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka izjava o jamstvu g. Ive Deana, Vodice, Ante Lasan Kabalera 27a, OIB: 21424615502, izdana 7. listopada 2011. te da nije nastala te se nalaže NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, da izjavu o jamstvu od 7. listopada 2011. vrati izdavatelju.“

i

riješio je

I Odbacuje se kao nedopuštena tužba tužitelja u dijelu koji glasi:

„Utvrđuje se da nije nastao i ne proizvodi pravni učinak Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, kao predlagatelja s jedne strane, i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, s druge strane kao protivnik, ovjeren kod javnog bilježnika Igora Lučeva pod brojem ovjere OU-8627/07.“

i

„Određuje se brisanje uknjižbe založnog prava određenoga pod brojem Z-3585/07 na temelju Sporazuma o zasnivanju založnoga prava od 21. svibnja u korist NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Šibeniku i to za k.o. Šibenik:

- zk. ul. 7881 koji se sastoji od čest. 2622 opisane kao hotel i dvorište površine 1702 m²

te se nalaže uspostava prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije upisa. „

II Odbacuje se kao nedopuštena tužba tužitelja u dijelu koji glasi:

„Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. sklopljen između NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, kao predlagatelja s jedne strane, i Rivijera d.d., OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik, s druge strane kao protivnik, ovjeren kod javnog bilježnika Igora Lučeva pod brojem ovjere OU-8627/07 te da nije nastao.“

i

„Određuje se brisanje uknjižbe založnog prava određenoga pod brojem Z-3585/07 na temelju Sporazuma o zasnivanju založnoga prava od 21. svibnja u korist NLB INTERFINANZ AG. u likvidaciji, OIB:43668676136, 8002 Zurich, Beethovenstrasse 48, Švicarska, na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Šibeniku i to za k.o. Šibenik:

- zk. ul. 7881 koji se sastoji od čest. 2622 opisane kao hotel i dvorište površine 1702 m²

te se nalaže uspostava prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije upisa. „

III Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku ad. 1. parnični trošak u iznosu od 7.687,50 eura, u roku od 15 dana, dok se zahtjev tuženika ad. 1. za naknadom parničnog troška za preostali iznos od 1.405,53 eura odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu 14. ožujka 2018. i kasnije tijekom postupka, u bitnome, navodi kako su tuženik ad. 1. kao zajmodavac i prednik tuženika ad. 2. Rivijera d.d. 8. svibnja 2007. sklopili Ugovor o zajmu te 21. svibnja 2007. Sporazum o zasnivanju založnog prava. Odlukom Glavne skupštine društva Rivijera d.d. od 22. prosinca 2008. proveden je postupak podjele društva odvajanjem s osnivanjem novih društava Hotel Imperijal Vodice d.d., Autokamp Imperijal Vodice d.d., Hotel Miran Pirovac d.d. i Hotel Jadran Šibenik d.d. čime je nastalo pet novih društava. Navedenom podjelom je društvo Rivijera d.d. preuzelo sve obveze po predmetnom zajmu. Tužitelj ističe da je već time u bitnome izmijenjen osnovni ugovor, jer je u bitnome promijenjena osoba dužnika, sada tuženika ad. 2. Tuženik ad. 1. i prednik tuženika ad. 2. su 7. listopada 2011. sklopili Dodatak br. 1. osnovnom ugovoru kojim su dospjeli i nepodmireni dug u cijelosti restrukturirali. Tužitelj smatra da taj Dodatak predstavlja novi ugovor, s novom osobom dužnika i izmijenjenim iznosom, pa tako predstavlja novaciju Ugovora o zajmu od 8. svibnja 2007. Tužitelj nadalje smatra kako je prestankom Ugovora o zajmu (radi novacije sklapanjem Dodatka br. 1.), sukladno odredbi čl. 147. Zakona o obveznim odnosima, prestao i zalog i jamstvo temeljem koji su osiguravali obvezu iz Ugovora o zajmu. Da je tuženik ad. 1. kao vjerovnik želio i dalje imati sredstvo osiguranja, trebao je zajedno sa Dodatkom br. 1. sklopiti Sporazum o zasnivanju založnog prava. Iz navedenoga proizlazi kako tuženik ad. 1. i dalje u zemljišnim knjigama ima upisano založno pravo u svoju korist a po osnovi koja je prestala još 7. listopada 2011. i stoga isto treba biti brisano. Potraživanje tuženika ad. 1. koje je nastalo iz naprijed nabrojenih pravnih poslova, bilo je osigurano isključivo razlučnim pravom. Potraživanje tuženika ad. 1. iz Dodatka br. 1. Ugovoru o zajmu je osigurano dodatnim sredstvima osiguranja i to zadužnicom (izdanom od strane tuženika ad. 2. i tužitelja), tri bjanko mjenice (izdane od strane tuženika ad. 2. i tužitelja), jamstvenim pismom tuženika ad. 2. uz aval tužitelja i izjavom o jamstvu tužitelja. Odredbama Dodatka br. 1. Ugovoru o zajmu je određeno da on stupa na snagu u trenutku predaje naprijed nabrojenih sredstava osiguranja tuženiku ad. 1. Budući da su ista dostavljena tuženiku ad. 1., Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu je stupio na snagu. Tužitelj ističe kako Ugovor o zajmu, Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu i Sporazum o zasnivanju založnog prava predstavljaju ništetne pravne poslove, jer su isti suprotni Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva, a sukladno odredbi čl. 322. ZOO-a. Naime, tužitelj navodi da se radi o pravnim poslovima koji predstavljaju pružanje bankarskih i financijskih usluga strane banke na području Republike Hrvatske bez odgovarajućeg odobrenja HNB-a. Tužitelj dodaje kako tuženik ad.1. nije nikada podnio zahtjev HNB-u za izdavanje odobrenja za rad, niti odobrenja za rad podružnice. Naime, čl. 51. Zakona o bankama (NN br. 84/02, 141/06) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora, bilo je propisano da strana banka može pružati bankovne usluge i ostale financijske usluge na području Republike Hrvatske samo preko podružnice, a kao uvjet za osnivanje podružnice bilo je propisano da strana banka mora od HNB-a dobiti odobrenje za rad. Nedvojbeno je da je prilikom sklapanja osporavanih pravnih poslova tuženik ad. 1. nastupao kao neovlašteni vjerovnik, jer nije imao potrebna odobrenja. Nezakonitost takvog postupanja je, po stavu tužitelja, potvrđena i

odredbama Zakona o kreditnim institucijama (NN br. 117/2008) i Zakonom o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjem sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (NN br. 72/2017; u daljnjem tekstu: Zakon o ništetnosti). Tuženik ad. 1. nije imao zakonom predviđene ovlasti za pružanje bankovnih usluga po Zakonu o kreditnim institucijama koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Sporazuma, a kojim zakonom je u čl. 87. st. 1. i 2. propisano da Kreditna institucija iz treće države može na području Republike Hrvatske pružati bankovne i/ili financijske usluge samo preko podružnice i to pod uvjetom da je te usluge ovlaštena pružati u toj državi te da posluje najmanje dvije godine, kao i da kreditna institucija iz treće države koja namjerava osnovati podružnicu na području Republike Hrvatske je dužna za to dobiti odobrenje od HNB-a. Isto tako, odredbama Zakona o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjem sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom je određeno da su ugovori o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljeni u Republici Hrvatskoj između dužnika i neovlaštenih vjerovnika ništetni. Ta ništetnost je protegnuta i na sve akte sklopljene na osnovi ili u vezi s ništetnim ugovorom. Vlada RH je obrazložila i nužnost povratnog djelovanja toga zakona. Tužitelj smatra kako su ispunjene sve pretpostavke za nišetnost osporavanih pravnih poslova, a temeljem citiranih zakona. Isto tako, tužitelj smatra da je Dodatak br. 1. Ugovora o zajmu ništetan i zato što je suprotan čl. 552. Zakona o trgovačkim društvima, jer za preuzete obveze od strane tuženika ad. 2. nije postojala odluka Glavne skupštine. Dakle, bez odgovarajuće odluke Glavne skupštine, tuženik ad. 2. nije mogao valjanim ugovorima svoje nekretnine opteretiti založnim pravom. Tužitelj u nastavku kao dodatni razlog ništetnosti osporavanih pravnih poslova ističe kako su isti u suprotnosti s odredbama Zakona o javnom bilježništvu, jer je prema njemu jedini slučaj u kojem nije potreban sudski tumač onaj u kojem javni bilježnik ili prisjednik vladaju jezikom kojim se služi sudionik, a očito je da ovdje to nije bio slučaj. Naime, u Sporazumu o zasnivanju založnog prava je navedeno da je njegov osnov Ugovor o zajmu, koji je sklopljen na engleskom jeziku i javnobilježničkom aktu nije priložen njegov prijevod. Također navodi da sukladno odredbi čl. 70. Zakona o javnom bilježništvu sporazum o zasnivanju založnog prava bez prisutnosti sudskog tumača predstavlja akt koji nema snagu javnobilježničke isprave i javnobilježničkog akta. Nadalje, tužitelj ističe kako je Sporazum o zasnivanju založnog prava potpisao odvjetnik Dražen Štivić temeljem specijalne punomoći od 18. travnja 2007. koja mu je navodno izdana od strane tuženika ad. 1. i koja je potpisana od strane osoba Gorazd Jančar – managing director i Eva Venturini – Manager. U odnosu na istaknuto tužitelj navodi kako nije jasno tko je izdao specijalnu punomoć odnosno koja je funkcija potpisnika punomoći i odakle isti crpe svoja ovlaštenja.

2. U ovoj pravnoj stvari je sud najprije pozvao tužitelja prevesti dokumentaciju priležuću tužbi na njemački jezik kako bi se ista mogla dostaviti tuženicima na odgovor, sve s pozivom na čl. 109. Zakona o parničnom postupku i posljedice iz toga članka. Budući da tuženik nije udovoljio nalogu suda u ostavljenom roku, sud je pod posl. br. P-51/18-11 28. veljače 2019. donio rješenje kojim se smatra da je tužba u ovoj pravnoj stvari povučena.

3. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem posl. br. PŽ-2070/2019-2 od 23. travnja 2019. ukinuo naprijed citirano prvostupanjsko rješenje, vratio predmet na ponovni postupak, a sve uz obrazloženje, u bitnome, kako sukladno Konvenciji sklopljenoj sa Švicarskom konfederacijom, prijevod dokumentacije je potreban tek ukoliko adresat odbije primitak iste jer nije na njegovom jeziku.

4. Tuženik ad. 1. je u svom odgovoru na tužbu, dostavljenom sudu 16. kolovoza 2019., najprije istakao prigovor apsolutne nenadležnosti suda u pogledu odlučivanja o pravnoj valjanosti osporavanih ugovora, jer su stranke čl. 15. Ugovora o zajmu ugovorile primjenu švicarskoga prava. Nadalje, a i da stranke nisu ugovorile primjenu švicarskoga prava, predmetni osporavani ugovori predstavljaju ugovorne odnose s međunarodnim elementom pa se tako primjena međunarodnog prava ima prosuđivati primjenom odredbi Zakona o rješavanju sukoba zakona s propisima drugih zemalja. Čl. 20. navedenoga Zakona je određeno da se za ugovor o zajmu kao mjerodavno pravo primjenjuje „pravo mjesta gdje se u vrijeme primitka ponude nalazilo prebivalište odnosno sjedište zajmodavca“, što bi onda u konkretnom slučaju značilo da dolazi do primjene švicarskoga prava. Zbog navedenoga tuženik ad.1. smatra da bi tužbu u ovoj pravnoj stvari trebalo odbaciti. Tužbu bi po navodima tuženika ad. 1. trebalo odbaciti i iz razloga što tužitelj, prema njegovom stavu, nema pravni interes za podnošenje predmetne tužbe, jer nije bio stranka ni Ugovora o zajmu a ni protivnik osiguranja iz Sporazuma o zasnivanju založnoga prava. Naime, tužba radi utvrđenja može se podnijeti kada tužitelj ima određeni pravni interes za utvrđenje postoji li određeni pravni odnos ili ne, a budući da se tužitelj u pogledu osporavanih pravnih poslova smatra trećom osobom nejasno je na koji način se isti reflektiraju na prava i interese samoga tužitelja. Također, tužitelj u tužbi nigdje ne navodi na koji način su predmetnim pravnim poslovima povrijeđena njegova prava ili interesi. Isto tako, nedostatak pravnog interesa tužitelja se očituje i u činjenici da isti nije pokrenuo postupak radi utvrđivanja osnovanosti tražbine koju je prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom ad. 2. i koja mu je tražbina osporena. U odnosu na meritum tužbe, tuženik ad.1. navodi kako se kod sklapanja predmetnih ugovora ne bi radio o novaciji, jer za novaciju moraju biti ispunjene pretpostavke iz čl. 145. ZOO-a odnosno vjerovnik i dužnik se moraju suglasiti da postojeću obvezu zamijene novom i nova obveza mora imati različitu glavnu činidbu ili pravnu osnovu. U ovom slučaju se stranke nisu sporazumjele da postojeću obvezu zamijene novom jer se na više mjesta u Dodatku br. 1. navodi kako se sklapanjem istoga ne dira u odredbe Ugovora o zajmu od 8. svibnja 2007. Isto tako, nije ispunjena ni druga pretpostavka da bi se govorilo o novaciji, jer i Ugovor o zajmu i Dodatak br. 1. glase na novčanu činidbu koja je u pogledu Dodatka br. 1. i manja jer je dio zajma do sklapanja Dodatka br. 1. bio vraćen. Isto tako ne radi se niti o različitoj pravnoj osnovi. Nadalje, čl. 3.3. Dodatka br. 1. je navedenoga da se daju dodatna sredstva osiguranja, ne dirajući u osiguranje dano čl. 6. Ugovora o zajmu (a to je založno pravo na nekretninama tuženika ad. 2.). Do novacije nije došlo ni iz razloga statusne promjene na strani tuženika ad. 2. jer je nakon podjele društva tuženik ad. 2. nastavio poslovati pod istom tvrtkom i s istim OIB-om. U odnosu na navode tužitelja da je tuženik ad. 1. neovlašteno poslovao na području RH, bez osnivanja podružnice, tuženik ad. 1. navodi da nije nikada poslovao na području RH, a sklapanje kreditnih poslova između rezidenata i nerezidenata (što je ovdje slučaj) nije zabranjeno ni jednim zakonskim niti podzakonskim aktom Republike Hrvatske. Iz sadržaja Ugovora o zajmu i Dodatka br. 1. ne proizlazi da bi isti bili sklopljeni na području Republike Hrvatske, pri čemu činjenica da je tužitelj na svom primjerku Ugovora o zajmu kod javnog bilježnika u RH ovjerio svoj potpis, ne predstavlja dokaz da su predmetni ugovori sklopljeni na području RH i to naročito iz razloga što za sklapanje Ugovora o zajmu nije potrebna ovjera potpisa. Isto tako, u pogledu navodne ništetnosti Sporazuma o zasnivanju založnoga prava tuženik ad. 1. ističe da ne postoje pravne zapreke da bilo koja strana fizička ili pravna osoba na teritoriju RH sklapa sporazume o osnivanju založnih prava radi osiguranja tražbina koje su nastale u inozemstvu. U

odnosu na tužiteljevo pozivanje na ništetnost osporavanih pravnih poslova sukladno odredbama Zakona o ništetnosti, tuženik ad. 1. ističe kako je 14. veljače 2019. Europski sud donio presudu u predmetu C-630/17 kojom je, među ostalim, utvrđeno kako se Zakon o ništetnosti protivi pravu Europske unije, te je kao takav neprimjenjiv u sudskim postupcima pred nacionalnim sudovima. Predmetni ugovori nisu protivni ni Zakonu o javnom bilježništvu, kako to ističe tužitelj. Naime, isticanje tužitelja kako nije bilo prevoditelja odnosno da isti nisu potpisale ovlaštene osobe pa da samim time Sporazum o zasnivanju založnoga prava ne bi bio valjan u suprotnosti je sa odredbama samoga sporazuma kojega je potpisao tužitelj kao tadašnji zakonski zastupnik tuženika ad. 2. U Sporazumu je navedeno kako potpisnici jamče da su ovlašteni u ime pravnih osoba sklopiti taj Sporazum, u protivnom se smatra da su i osobno preuzeli obvezu. Također, iz izvotka iz sudskog registra kojeg je dostavio tužitelj proizlazi kako je Eva Venturini prilikom potpisivanja Specijalne punomoći Draženu Štiviću bila prokurist tuženika ad. 1. a Gorazd Jancar je bio direktor tuženika ad. 1. Nadalje, iz odredbe toč. II čl. 1. Sporazuma proizlazi da je osnov sklapanja Sporazuma novčano potraživanje predlagatelja prema protivniku temeljem Ugovora o zajmu od 8. svibnja 2007. na iznos od 4.100.000,00 CHF a sve stranke potpisom Sporazuma potvrđuju da su prije potpisivanja pregledale i upoznale se sa Ugovorima, te da nemaju nikakvih primjedbi, prigovora ili bilo kakvog drugog razloga koji bi uzrokovao njihovu zabludu, prisilu ili nesporezum. Isto tako, na samom kraju Sporazuma javni bilježnik je utvrdio, a nakon što je stranci pročitao Sporazum, prije nego je izvršena solemnizacija, javni bilježnik je stranku upozorio da je Ugovor o kreditu, priložen na engleskom jeziku, kao i u smislu čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu glede svih odredbi utvrđenih predmetnim Sporazumom, na što stranka (tuženik ad. 2. zastupan po tužitelju) izjavljuje da otklanja bilo kakvu dilemu glede nerazgovijetnosti ili dvosmislenosti utanačenja iz Sporazuma. U odnosu na tužiteljevo pozivanje na ništetnost iz razloga što o sklapanju osporavanih pravnih poslova nije postojala suglasnost Glavne skupštine, tuženik ad. 1. ističe kako tužitelj pogrešno tumači odredbu čl. 522. ZTD-a jer prema njoj odluka Glavne skupštine je obvezna isključivo za ugovore kojim se društvo obvezuje prenijeti na drugoga cijelu svoju imovinu ili imovinu čija je vrijednost veća od četvrtine iznosa temeljnog kapitala. Međutim, tužitelj ne daje nikakav dokaz da je vrijednost spornih nekretnina, koje se ni ne prenose osporavanim ugovorima, upravo veća od četvrtine temeljnog kapitala društva.

5. Tuženik ad. 2. u svom odgovoru na tužbu podnesenom 13. rujna 2019., u bitnome, navodi kako tužba koju tužitelj podnosi protiv njega kao stečajnog dužnika nije dopuštena, jer nakon otvaranja stečajnog postupka stečajni vjerovnik svoje potraživanje može ostvariti samo u stečajnom postupku. Nadalje, u stečajnom postupku nitko nije osporio potraživanje ranijeg vjerovnika, ovdje tuženika ad. 1. pa tako ni tužitelj kao stečajni vjerovnik. Sud je u stečajnom postupku i donio rješenje navodeći u kojem iznosu i u kojem isplatnom redu je utvrđena tražbina ovdje tuženika ad. 1. kao stečajnog vjerovnika. Tuženik ad. 2. se osvrnuo i usprotivio navodima tužitelja kojim ističe da su osporavani pravni poslovi ništetni sukladno odredbama Zakona o ništetnosti. Tuženik ad. 2. se usprotivio i navodima tužitelja da bi sklapanje Dodatka br. 1. predstavljalo novaciju iz razloga što za to nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 145. ZOO-a. Također, prilikom podjele prednika tuženika ad. 2. nije došlo do promjene na strani subjekta, on nije prestao postojati pa samim time nije ni promijenjena osoba dužnika. Istakao je i kako sukladno pozitivnim propisima nije bilo niti zabranjeno sklapanje pravnih poslova rezidenata sa nerezidentima, uslijed čega, protivno stavu tužitelja, nije povrijeđena odredba čl. 59. st. 2. Zakona o javnom

bilježništvu, odnosno nije postojala obveza javnog bilježnika na upozoravanje tuženika ad. 2. na okolnosti koje tužitelj ističe.

6. Ovaj sud je rješenjem posl. br. P-116/2019-44 od 21. veljače 2020. odbacio tužbu u ovoj pravnoj stvari utvrdivši osnovanim prigovor tuženika ad. 2. da tužiteljeva tužba ne bi bila dopuštena, jer ovdje tužitelj može utvrđivati ništetnost pravne osnove tražbine tuženika ad. 2., ali samo u slučaju da je tu tražbinu i osporio u stečajnom postupku – što nedvojbeno nije.

7. Visoki trgovački sud RH je svojim rješenjem posl. br. PŽ-1858/2020-2 od 20. rujna 2021. potvrdio prvostupanjsko rješenje u dijelu u kojem se isto odnosi na odbačaj tužbe u dijelu kojim se traži utvrđenje da je ništetan i bez pravnog učinka Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. te da se odredi brisanje uknjižbe založnog prava određenog na temelju Sporazuma kao i u dijelu u kojem je odbačena tužba za utvrđenje da Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. ne predstavlja i nema pravnu snagu javnobilježničkog akta te da se odredi brisanje uknjižbe založnog prava. Nadalje, sud je ukinuo prvostupanjsko rješenje i predmet vratio na ponovni postupak u dijelu u kojem tužitelj traži utvrđenje da je ništetan i bez pravnog učinka Ugovor o zajmu od 8. svibnja 2007., Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu od 7. listopada 2011, zadužnica od 21. listopada 2011., bjanko mjenice br. 01/003, 02/003 i 03/003, jamstveno pismo od 7. listopada 2011. i izjava o jamstvu od 7. listopada 2011. i da se dodatna sredstva osiguranja vrate izdavatelju. Visoki trgovački sud RH je u svom obrazloženju istakao kako, suprotno navodima prvostupanjskog suda, razlog za odbačaj pravomoćno odbačenog dijela tužbe u ovoj pravnoj stvari leži u nedostatku pravnog interesa tužitelja za utvrđenje ništetnim tog sporazuma, odnosno brisanja založnog prava uknjiženog temeljem sporazuma. Međutim, tužitelj kao stranka preostalih pravnih poslova i akcesornih pravnih poslova po stavu toga suda, ima pravni interes za utvrđenje ništetnim istih pa je tako predmet vraćen prvostupanjskom sudu radi meritornog raspravljanja i odlučivanja.

8. U nastavku postupka tužitelj je uredio tužbeni zahtjev, ponovno ističući i zahtjev za utvrđenjem ništetnim odnosno utvrđenjem da nije ni nastao Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. svibnja 2007. kao i zahtjev za brisanjem založnog prava koje je na nekretninama u vlasništvu tuženika ad. 2. uknjiženo temeljem Sporazuma o zasnivanju založnog prava. Tužitelj je u nastavku postupka i predlagao da sud naloži pribavu švicarskoga prava u dijelu koji se odnosi na ništetnost sklopljenih, predmetnih ugovora. Također, tužitelj je u nastavku postupka i obrazlagao kako bi postupanje tuženika ad. 1. koje je rezultiralo sklapanjem osporavanih ugovora bilo protivno odredbama Ugovora o dvostrukom oporezivanju OECD-a iz 2000. Zaključno, tužitelj je naveo i da sklapanju osporavanih ugovora nisu prethodili pregovori.

9. Tuženik ad. 1. je na gornje istakao kako je tužitelj prekludiran za isticanje prijedloga za pribavom švicarskoga prava na gornje okolnosti. Isto tako, istakao je i kako Ugovor o dvostrukom oporezivanju OECD-a iz 2000. ne postoji, ali, ukoliko tužitelj misli na konvenciju sklopljenu sa Švicarskom konfederacijom – tuženik ad. 1. ističe da dvostruko oporezivanje ili ne plaćanje poreza u bilo kojoj od država nikako ne utječe na valjanost odnosno ništetnost sklopljenih ugovora. U odnosu na prigovor tužitelja da sklapanju ugovora nisu prethodili pregovori tuženik ad.1. je dostavio dokumentaciju iz koje proizlazi kako je tih pregovora bilo.

10. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid te pročitao kompletnu spisu priloženu dokumentaciju.

11. Prema odredbi čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

12. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a je propisano da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

13. Sud neće uzeti u obzir stručno mišljenje koje je tužitelj dostavio u spis, a zatražio ga nakon zaključenja raspravljanja u ovoj pravnoj stvari, jer navedeno ne može biti relevantan dokaz u ovom postupku prvenstveno iz razloga što je isto dostavljeno nakon zaključenja glavne rasprave.

14. Sud, nadalje, nije izvodio daljnje personalne dokaze, naročito saslušanje svjedoka predloženih od strane tužitelja, jer su isti bili predloženi na okolnost činjenice da su i neke druge osobe sklapale sa tuženikom ugovore iz sfere bankarskog poslovanja, a nisu odlazili iz Republike Hrvatske, jer prema stavu ovoga suda nema pravne veze između ugovora koje bi te druge osobe sklapale i pravne odnosno činjenične osnove u ovom postupku. Naime, u ovom postupku sporno je bilo upravo pravno pitanje, pa svjedoci i ne bi predstavljali adekvatan dokaz. Iz navedenih razloga nije prihvaćen ni dokazni prijedlog tuženika za saslušanjem svjedoka. Iz navedenih razloga sud nije prihvatio ni jedan personalni dokaz predložen u ovom postupku.

15. Zaključno, sud nije prihvatio dokazni prijedlog tužitelja za provođenjem građevinskog i financijsko knjigovodstvenog vještačenja, i to kao suvišne, budući da su isti predloženi na okolnosti koje nisu odlučne u ovoj pravnoj stvari.

16. Tužbeni i alternativni tužbeni zahtjev tužitelja nisu osnovani i to u dijelu koji su navedeni u izreci ove presude.

17. Predmet ovoga postupka je utvrđenje da nisu nastali i da ne proizvode nikakav pravni učinak Ugovor o zajmu sklopljen 8. svibnja 2007., Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu sklopljen 7. listopada 2011., Sporazum o zasnivanju založnog prava sklopljen 21. svibnja 2007., Zaduznica od 21. listopada 2011., Bjanko mjenice br. 01/003, 02/003 i 03/003 bez datuma, jamstveno pismo od 7. listopada 2011. i izjava o jamstvu od 7. listopada 2011.

18. Razlozi na kojima tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev su:

- novacija sklapanjem Dodatka br. 1. čime su ništetni Ugovor o zajmu i Sporazum o zasnivanju založnog prava;
- činjenica da su svi pravni poslovi suprotni Ustavu, moralu društva i prisilnim propisima;
- činjenica da tuženik ad. 1. nije podnio zahtjev HNB-u za poslovanje na području Republike Hrvatske te nije ni osnovao podružnicu na području Republike Hrvatske – protivno odredbama Zakona o kreditnim institucijama;
- ništetnost temeljem Zakona o ništetnosti;
- ugovori sklopljeni protivno odredbi čl. 552. ZTD-a (nema prethodne suglasnosti Glavne skupštine) pa su tako ništetni i glavni i akcesorni pravni poslovi;
- pravni poslovi sklopljeni suprotno odredbama Zakona o javnom bilježništvu – nisu na hrvatskom jeziku.

19. Tuženik ad. 1. je istakao prigovor apsolutne nenadležnosti hrvatskoga suda kao i prigovor nedostatka pravnog interesa – tužitelj nije stranka osporavanih pravnih poslova.

20. U odnosu na prigovor apsolutne nenadležnosti hrvatskoga suda kojeg je istakao tuženik ad. 1. ovaj sud smatra isti neosnovanim. Naime, odredbom čl. 1. st.

1. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa zakonima drugih zemalja (u daljnjem tekstu: ZRS), a koji se, s obzirom na vrijeme pokretanja ovoga postupka, ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari, taj zakon sadrži i pravila o nadležnosti sudova i drugih organa Republike Hrvatske za raspravljanje statusnih, porodičnih i imovinskih odnosno stvarnopravnih odnosa. Nadležnosti i postupak regulirani su čl. 46. do 78. toga Zakona. U konkretnoj situaciji, tužitelj je hrvatski državljanin, a jedan od tuženika je pravna osoba sa sjedištem u Švicarskoj. S obzirom na sadržaj osporavanih pravnih poslova, koje su sklopili tuženici oni u ovom postupku predstavljaju materijalne suparničare, slijedom čega, sukladno odredbi čl. 46. st. 3. ZRS-a postoji nadležnost suda u RH, a i zbog toga što sporazum o nadležnosti stranog suda na koji se poziva tuženik ad. 1. nema učinka na tužitelja jer on nije stranka toga ugovora. Navedeno se odnosi i na zadužnicu, izjavu o jamstvu, bjanko mjenice, budući da oni predstavljaju akcesorne pravne poslove pa kao takvi slijede pravnu sudbinu Ugovora o zajmu odnosno Dodatku br. 1. ugovoru o zajmu.

21. Prigovor nedostatka pravnog interesa kojeg je također istakao tuženik ad. 1. ovaj sud smatra djelomično osnovanim i to u dijelu koji se odnosi na Sporazum o zasnivanju založnoga prava kao i kondemnatorni zahtjev za brisanjem uknjižbe založnoga prava na nekretninama tuženika ad. 2. budući da tužitelj nije bio stranka toga Sporazuma pa sud smatra da tužitelj doista nema pravnog interesa za utvrđivanjem nepostojanja toga pravnog posla i isti ničim u tijeku ovoga postupka taj svoj interes, po stavu ovoga suda nije dokazao.

22. Za napomenuti je kako je o ovom dijelu tužbenog zahtjeva na isti način već pravomoćno odlučeno kako je ranije navedeno, međutim, tužitelj ima mogućnost ponovno istaknuti zahtjev o kojem nije meritorno odlučivano – što je ovdje slučaj. Unatoč tome, ovaj sud smatra da ni nakon ponovnog odlučivanja o tom dijelu zahtjeva tužitelj nije dokazao svoj pravni interes u tom dijelu.

23. Slijedom navedenoga, valjalo je odlučiti kao u izreci rješenja u dijelu pod točkama I i II.

24. Prema odredbi čl. 145. ZOO-a obnova (novacija) nastaje ako se vjerovnik i dužnik suglase da postojeću obvezu zamijene novom i ako nova obveza ima različitu glavnu činidbu ili različitu pravnu osnovu.

25. Iz naprijed citirane zakonske odredbe proizlazi kako za obnovu moraju biti obje pretpostavke kumulativno ispunjene.

26. Uvidom u Dodatak br. 1. Ugovoru o zajmu sud dolazi do zaključka kako iz ni jedne njegove odredbe ponajprije ne proizlazi volja stranaka da postojeću obvezu (iz Ugovora o zajmu) zamijene novom – samo se konstatira da je Ugovor o zajmu sklopljen te koji iznos zajma još nije vraćen zajmodavatelju (tuženiku ad. 1.). Također, iz samog Dodatka br. 1. ne proizlazi ni da se radi o novoj obvezi koja ima različitu glavnu činidbu ili pravnu osnovu – jedina razlika kod obveze iz Dodatka br. 1. u odnosu na obvezu iz Ugovora o zajmu je visina, a to je samo zato što je u međuvremenu dio osnovnog zajma vraćen.

27. Sud smatra neosnovanim i navode tužitelja da je tuženik ad. 1. prilikom sklapanja osporavanih pravnih poslova postupao protivno Zakonu o kreditnim institucijama i to u dijelu u kojem je bio dužan tražiti odobrenje HNB-a odnosno osnovati podružnicu na području RH. Naime, tužitelj u tijeku ovoga postupka nije ničim dokazao da je tuženik ad. 1. sklapajući osporavane ugovore poslovao na području Republike Hrvatske. Činjenica da je neki od potpisa ovjeren kod javnog bilježnika u Republici Hrvatskoj (koja nije sporna, pa tako nije ni saslušavan javni bilježnik na te okolnosti) i dalje ne opravdava navode tužitelja da bi ti pravni poslovi bili sklopljeni u Republici Hrvatskoj.

28. Neovisno o naprijed iznesenom, a kako proizlazi iz dopisa Sektora bonitetne regulative i supervizije HNB-a od 27. rujna 2013., 4. prosinca 2015. i Potvrde HNB-a od 5. lipnja 2007. tuženik ad. 1. nije imao odobrenje HNB-a za pružanje bankovnih usluga na području Republike Hrvatske, međutim, sukladno propisima Republike Hrvatske građani i pravne osobe sa sjedištem u Republici Hrvatskoj smjeli su se zaduživati u inozemstvu s time da su do 31. prosinca 2010. bili obvezni prenositi sredstva kredita primljenih u inozemstvu na račune u bankama sa sjedištem u Republici Hrvatskoj i prijaviti kreditni posao s inozemstvom HNB-u. U skladu s time i imamo Potvrdu o prijavi kreditnog posla s inozemstvom br. 64259-000 od 5. lipnja 2007. iz koje proizlazi kako je potvrđeno da je HNB prijavljen kreditni posao dužnika Rivijera d.d., kreditora NLB InterFinanz AG, za iznos kredita 4.100.000,00 CHF, datum zaključenja ugovora 8. svibnja 2007. Zaključno, hrvatskim državljanima i pravnim osobama sa sjedištem u Republici Hrvatskoj dopušteno je zaduživanje u inozemstvu, i to od lipnja 2003. kada je stupio na snagu Zakon o deviznom poslovanju, s time da su bili obvezni prenositi sredstva kredita primljenih u inozemstvu na račune u bankama sa sjedištem u Republici Hrvatskoj i prijaviti HNB-u kreditni posao s inozemstvom – do 31. prosinca 2010. Prijava kreditnog posla s inozemstvom bila je propisana samo za statističke potrebe izrade platne bilance Republike Hrvatske i nije predstavljala odobrenje HNB-a za sklapanje ugovora o kreditu niti je valjanost ugovora o kreditu bila uvjetovana podnošenjem navedene prijave.

29. U odnosu na tužiteljevo pozivanje na odredbe Zakona o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjem sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom za istaći je kako je presudom suda Europske unije poslovni broj C-630/17 od 14. veljače 2019. odlučeno kako čl. 56. Ugovora o funkcioniranju Europske unije treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, a tu se radilo o Zakonu o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom, učinak kojega je, među ostalim, to da su ugovori o kreditu i na njima utemeljeni pravni poslovi sklopljeni na državnom području te države članice između dužnika i vjerovnika s poslovnim nastanom u drugoj državi članici koji ne raspolažu odobrenjem koje nadležna tijela prve države članice izdaju za obavljanje njihove djelatnosti na njezinom državnom području ništetnim od dana svojih sklapanja, čak i ako su bili sklopljeni prije stupanja na snagu navedenog propisa. Navedena interpretativna presuda djeluje prema svima, što znači da je ona pravno obvezujuća kako za sud u kojem je postavljeno prethodno pitanje, a tako i za ostale nacionalne sudove koji su dužni primijeniti pravno shvaćanje iz presude Europskog suda u postupcima koji se vode pred nacionalnim sudovima.

30. Nadalje, prema odredbi čl. 552. st. 1. ZTD-a za valjanost ugovora kojim se društvo, osim u slučaju pripajanja, spajanja ili podjele, obvezuje prenijeti na drugoga cijelu svoju imovinu ili imovinu čija je vrijednost veća od četvrtine iznosa temeljnog kapitala, kad bi u ovom drugom slučaju to značilo značajnu strukturnu promjenu društva, potrebna je suglasnost glavne skupštine dana odlukom donesenom na način propisan u članku 301. ovoga zakona, ako se istodobno s time ne mijenja i predmet poslovanja društva.

31. Tužitelj tvrdi da su predmetni pravni poslovi ništetni i iz razloga što je povrijeđena naprijed citirana odredba ZTD-a pa ne postoji suglasnost glavne skupštine tuženika ad. 2. na sklapanje istih. Međutim, ovaj sud smatra kako se u konkretnom slučaju nikako ne bi mogla primijeniti naprijed citirana zakonska odredba, jer se osporavanim glavnim i akcesornim pravnim poslovima nikako tuženik

ad. 2. ne obvezuje na tuženika ad. 1. prenijeti cijelu svoju imovinu. Kasnije u tijeku postupka, odnosno već nakon zaključenja prethodnog postupka tužitelj pokušava, predlažući provođenje dokaza financijskim vještačenjem, ukazati na to kako može dokazati da bi se naprijed citirana odredba mogla i u ovom slučaju primijeniti, međutim, tužitelj ističući taj dokazni prijedlog ničim ne precizira na koji način bi se ta činjenica mogla utvrditi, koja imovina je prenesena sa tuženika ad. 2. na tuženika ad. 1. pa da bi posljedično eventualno i moglo se utvrditi da bi ta imovina doista predstavljala imovinu veću od četvrtine iznosa temeljnog kapitala.

32. Zaključno, a u odnosu na navode tužitelja da bi sklopljeni pravni poslovi bili protivni odredbama Zakona o javnom bilježništvu jer da isti nisu sklopljeni na hrvatskom jeziku niti je prilikom sklapanja istih bio prisutan sudski tumač, za istaći je kako je prema odredbi čl. 68. Zakona o javnom bilježništvu dovoljno da javni bilježnik ili prisjednik vladaju jezikom kojim se služi i sudionik, a tužitelj ničim ne dokazuje u ovom postupku da ta situacija nije bila kod sklapanja osporavanih ugovora. Štoviše, tužitelj je bio prisutan kao zastupnik po zakonu tuženika ad. 2. odnosno osobno prilikom izdavanja osiguranja i isti je potpisao bez primjedbi te ničim nije ukazivao da eventualno netko od prisutnih ne bi znao jezik dokumenta ili jezik komunikacije kod javnog bilježnika. Zbog iznesenoga, ovaj sud smatra da se radi o paušalnom prigovoru tužitelja.

33. Ovaj sud smatra neosnovanim navode tužitelja, istaknute pred zaključenjem prethodnoga postupka, dakle, procesno na vrijeme, ali daleko nakon podnošenja predmetne tužbe, o tome da tuženik ad. 1. ne bi bio valjano zastupan prilikom sklapanja predmetnih osporavanih pravnih poslova. Navedeno proizlazi iz spisu priležćih izvoda iz sudskog registra za tuženika ad. 1. kao i iz uvida u potpisane punomoći odnosno potpisane ugovore iz kojih nedvojbeno proizlazi neosnovanost i ovih tužiteljevih navoda.

34. Isto tako, ovaj sud smatra kako nisu od utjecaja na odluku u ovoj pravnoj stvari navodi tužitelja o poreznim postupanjima te postupanjima protivno odredbama o dvostrukom oporezivanju tuženika ad. 1. jer upravo kad bi se i utvrdio neki porezni prijestup tuženika ad. 1. prilikom sklapanja ili provedbe osporavanih pravnih poslova – taj i takav prijestup ne bi utjecao na valjanost tih pravnih poslova.

35. Na temelju cjelokupnog dokaznog postupka, uzimajući u obzir svaki dokaz zasebno i sve dokaze međusobno u svojoj ukupnosti, ovaj sud zaključuje kako je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan odnosno dijelom nedopušten – a sve kako je odlučeno u izreci presude odnosno rješenja u dijelu pod točkom I.

36. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15; u daljnjem tekstu: Tarifa) a koji se glede tuženika odnosi na zastupanje po punomoćniku iz reda odvjetnika odnosno na trošak sastava odgovora na tužbu i obrazloženih podnesaka od 13. siječnja 2022., 3. ožujka 2023., 2. listopada 2023. i 20. ožujka 2024. od po 250 bodova (Tbr. 8. toč. 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 22. listopada 2019., 21. veljače 2020., 22. ožujka 2023., 18. rujna 2023., 7. ožujka 2024. i 25. travnja 2024. od po 250 bodova (Tbr. 9. toč. 1.), trošak sastava podnesaka od 19. veljače 2020., 25. siječnja 2022. i 21. veljače 2022. od po 25 bodova (Tbr. 8. toč. 4.) i trošak sastava odgovora na žalbu od 250 bodova (Tbr. 10. toč. 6.) što prema važećoj vrijednosti boda od 2,00 eura uz pripadajući PDV ukupno iznosi 7.687,50 eura.

37. Sud nije uvažio zahtjev tuženika ad. 2. za naknadom troška postupka u dijelu u kojem se isti odnosi na naknadu troškova plaćene pristojbe na odgovor na tužbu, odgovor na žalbu i na prvostupanjsku presudu budući da tuženik nije obveznik

plaćanja pristojbe na prvostupanjsku presudu, a spisu ne prileži dokaz da je plaćena pristojba na odgovor na tužbu odnosno odgovor na žalbu, pa je tako neosnovan zahtjev tuženika ad. 1. za iznos od 1.405,53 eura.

38. Slijedom navedenoga, valjalo je odlučiti kao u izreci rješenja pod točkom III.

U Zadru 21. lipnja 2024.

Sutkinja
Katarina Zdunić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku 15 (petnaest) dana od dana uručenja ovjerenog prijepisa iste, putem ovog suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, pismeno, u 3 istovjetna primjerka. Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

DNA:

- Tužitelju po pun. uz poziv za plaćanje sudske pristojbe za presudu u iznosu od 313,22 eura
- Tuženiku ad. 1. po pun.
- Tuženiku ad. 2. po stečajnom upravitelju

Broj zapisa: **9-30869-6165f**

Kontrolni broj: **073f3-f51a0-a27f9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KATARINA ZDUNIĆ, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.